

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3Co/50/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1716201817
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 11. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Bolebruch
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2018:1716201817.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Bolebrucha a sudcov JUDr. Alexandry Hanusovej a Mgr. Patricie Skotnickej v právnej veci žalobcu: Ing. G. D., nar. XX.XX.XXXX, L. L. XXXX/XX, S., zastúpeného KADUC & PARTNERS s.r.o., Trojičné námestie 4, Trnava, proti žalovanej v 1. rade: Ing. U. D., nar. XX.X.XXXX, P. F. XXX/XX, D., žalovanej v 2. rade: Ing. G. D., nar. XX.XX.XXXX, P. F. XXX/XX, D. a žalovanému v 3. rade: Mgr. P. D., PhD., nar. X.X.XXXX, P. F. XXX/XX, D., všetci zastúpení Advokátska kancelária JUDr. Almáši Gabriel, spol. s r.o., Šumavská 3, Bratislava, o zaplatenie 1.260.000 eur, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Pezinok č.k. 4C/32/2013-928, zo dňa 21.9.2017, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **z r u š u j e** a vec **v r a c i a** na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu zamietol. Žalovaným v 1. až 3. rade priznal plný nárok na náhradu trov konania, o výške ktorej mal rozhodnúť súd prvej inštancie vyšším súdnym úradníkom, po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

2. V odôvodnení uviedol, že žalobou zo dňa 26.7.2012 sa žalobca domáhal, aby súd uložil každému zo žalovaných povinnosť zaplatiť mu sumu 600.000 eur a všetkým žalovaným spoločne a nerozdielne nahradiť mu trovy konania. Žaloba bola skutkovo odôvodnená tvrdením, že žalobca so vtedajšou manželkou ako predávajúci so žalovanými ako kupujúcimi uzavrel dňa 7.2.2011 kúpnu zmluvu, predmetom ktorej boli nehnuteľnosti nachádzajúce sa v katastrálnom území D., zapísané na LV č. XXXX a XXXX. Žalovaní sa zaviazali za predmet kúpy zaplatiť kúpnu cenu vo výške 1.800.000 eur. Napriek zmluvnej povinnosti kúpnu cenu nezaplatili ani sčasti. Keďže každý zo žalovaných nadobudol nehnuteľnosť v pomere 1/3 spoluvlastníckeho podielu, požadoval od každého 1/3 kúpnej ceny.

3. Žalovaní vo svojom vyjadrení k žalobe namietali nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu na podanie žaloby s odôvodnením, že žalobca sa v konaní domáhal zaplatenia celej kúpnej ceny, ktorá bola uzatvorená zo strany predávajúcich nielen žalobcom, ale aj U. D., rod. W., vtedajšou manželkou žalobcu a predmet kúpy bol v ich bezpodielovom spoluvlastníctve manželov, teda akákoľvek prípadná pohľadávka z predmetnej kúpnej zmluvy by sa musela stať súčasťou bezpodielového spoluvlastníctva žalobcu a U. D.. Ich manželstvo bolo rozvedené rozsudkom Okresného súdu Pezinok sp. zn. 5C/318/2010 zo dňa 12.10.2011, čím zaniklo ich bezpodielové spoluvlastníctvo manželov. Ďalej tvrdili, že žalobca v žalobe neuviedol, že bezprostredne pred kúpou predmetnej nehnuteľnosti predávajúci zaťažili predmet prevodu záložným právom v prospech banky, na zabezpečenie úveru poskytnutého žalovaným, na zaplatenie kúpnej ceny, o ktorú sumu by prípadná pohľadávka na zaplatenie kúpnej ceny mala byť znížená. V súvislosti s majetkovými pomermi v rodine žalobca po rozvode manželstva s U. D. vystavil dňa 26.10.2010 čestné vyhlásenie, ktorým voči nej a svojím deťom (žalovaným v 1. až 3. rade) prehlásil, že si pri rozdelení hnuiteľného a nehnuteľného majetku nárokuje iba 100.000 eur a ostatný hnuiteľný a nehnuteľný majetok prenechal svojej manželke U. D. a svojím deťom. Ďalej uviedli,

že žalobca dňa 15.7.2011 inicioval proti nim na Okresnom súde Pezinok konanie vedené pod sp. zn. 10C/206/2011, v ktorom sa domáhal určenia údajnej neplatnosti tej istej kúpnej zmluvy, z ktorej si v tomto konaní uplatňoval domnelý nárok na zaplatenie kúpnej ceny, teda sám rozporoval platnosť kúpnej zmluvy, z ktorej sa v tomto konaní domáhal plnenia. Tiež uviedli, že k podpísaniu kúpnej zmluvy došlo za situácie, že žalobca bol v omeškaní so splácaním amerického úveru, viažuceho sa k predmetu prevodu a v tejto ekonomickej tiesni žalovaní nehnuteľnosť kúpili a bez meškania uhradili meškajúce platby za žalobcu z úveru, ktorý si zobrali. Kúpna zmluva bola uzavretá s tým, že kúpna cena bude uhradená vyplatením meškajúcich platieb úveru žalobcu a v prospech žalobcu. Vzhľadom na uvedené popreli nárok žalobcu v celom rozsahu, žalobu považovali za zmatečnú a bezdôvodnú.

4. Žalobca vzal podaním doručeným súdu dňa 13.11.2012 žalobu v časti o zaplatenie 540.000 eur späť s tým, že v ďalšom konaní sa domáhal od každého zo žalovaných zaplatenia sumy 420.000 eur. Preto súd prvej inštancie uznesením č.k. 4C/32/2013-138 zo dňa 15.4.2013 konanie v časti o zaplatenie sumy 540.000 eur zastavil.

5. Žalovaní po čiastočnom späťvzati žaloby ďalej tvrdili, že celú kúpnu cenu vyplatili tak, ako bolo dohodnuté v zmluve. Žalobcovi totiž poskytli pôžičky, na ktoré si vzali úver a súčet týchto pôžičiek predstavoval časť kúpnej ceny, hoci to v kúpnej zmluve uvedené nebolo. Konkrétne išlo o:

- sumu vo výške 2.500.000 Sk (t.j. 82.984,80 eura), ktorú si žalovaná v 2. rade požičala ako úver (založila nehnuteľnosť v P.) a previedla na účet žalobcu vedený v Ľudovej banke dňa 27.8.2002;
- sumu vo výške 5.000.000 Sk (t.j. 165.969,59 eura), ktorú si žalovaná v 1. rade požičala ako úver (založila nehnuteľnosť v Bratislave - Lamači) a previedla na účet žalobcu vedený Ľudovej banke dňa 8.9.2003;
- sumu vo výške 540.000 eur previedol žalobca na svoj účet v Tatra banka, a.s. a žalovaní tento úver prevzali za žalobcu (založená nehnuteľnosť v D.);
- sumu vo výške 20.000 eur previedla žalovaná v 1. rade dňa 27.4.2009 zo svojho účtu na účet žalobcu vedený v Tatra banka, a.s.;
- sumu vo výške 1.000.000 Sk (33.193,92 eura) previedla žalovaná v 1. rade dňa 28.3.2007 zo svojho účtu v Tatra banka, a.s. na kúpu pálenice v T. O..

Spolu tak žalovaní uhradili poskytnutím pôžičiek, na ktoré si zobrali úvery, ktoré ešte dnes splácajú, sumu vo výške 842.148,31 eura. Zvyšok kúpnej ceny vo výške 957.851,69 eura prevzal žalobca v hotovosti pri podpise kúpnej zmluvy, čo vedela potvrdiť U. D. ako druhá predávajúca. Tiež poukázali na to, že v čl. II bode 2.3 kúpnej zmluvy sa uvádza, že „kúpnu cenu uhradia kupujúci k rukám predávajúcim pri podpise tejto zmluvy“. Žalobca by nikdy nepodpísal dodatky ku kúpnej zmluve, ak by nemal vyplatenú kúpnu cenu.

6. Žalobca vo vyjadrení k vyjadreniu žalovaných, k námietke nedostatku aktívnej legitímácie uviedol, že jeho bývalá manželka právo na uplatnenie relatívnej neplatnosti jeho právneho úkonu kvalifikovaným spôsobom nevykonala vo všeobecnej trojročnej premlčacej lehote, preto jeho právny úkon v roku 2015 nadobudol de facto definitívne následky platného právneho úkonu a jeho vecná legitímácia sa ustálila. K čestnému vyhláseniu zo dňa 26.10.2010 uviedol, že tento je formulovaný neurčito, nemá súvis s prejednávanou vecou a časovo predchádzal uzatvoreniu kúpnej zmluvy. K obrane žalovaných o splatení časti kúpnej ceny finančnými transakciami z úverov a pôžičiek uviedol, že všetky deklarované transakcie, okrem sumy 540.000 eur, časovo predchádzali uzavretiu kúpnej zmluvy, neexistuje žiadna zmluva, ktorá by tvorila prepojenie deklarovaných finančných transakcií a následne kúpnej zmluvy a takýto spôsob splatenia kúpnej ceny nie je vyjadrený ani v kúpnej zmluve zo dňa 7.2.2011. Ďalej žalobca opísal, aký bol účel časovo starších prevodov finančných prostriedkov.

7. Na základe vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie preukázané, že žaloba nebola dôvodná. Poukazom na citovanú ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít súd prvej inštancie námietku žalovaných o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu vyhodnotil ako nedôvodnú, keďže jeho aktívna vecná legitímácia na podanie žaloby vyplývala z § 143 Občianskeho zákonníka.

8. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca neunesol dôkazné bremeno, ktoré ho v konaní zaťažovalo. Jeho výpoveď, podľa ktorej sa doplatenia kúpnej ceny v čase po uzavretí zmluvy do podpísania dodatkov k nej, ani následne po povolení vkladu do katastra nehnuteľností od žalovaných nedomáhal z dôvodu, že sú to jeho deti, že veril, že mu bude kúpna cena uhradená, že budú ďalej

spolu bývať, neobstojí. Predovšetkým čl. II bod 2.3 kúpnej zmluvy obsahoval dohodu strán o splatnosti kúpnej ceny k rukám predávajúcich pri podpise zmluvy. Predávajúcimi, teda aj žalobcom, bola kúpna zmluva podpísaná dňa 7.2.2011, čím žalobca deklaroval splnenie zmluvnej povinnosti žalovanými ako kupujúcimi. Svedkyňa U. D. ako druhá predávajúca vo svojej výpovedi potvrdila obranu žalovaných, že pri podpise kúpnej zmluvy bola kúpna cena žalovanými zaplatená. Žalobca pôvodne žaloval celú výšku kúpnej ceny 1.800.000 eur, po doručení vyjadrenia žalovaných k žalobe, obsahujúceho obranu v zmysle vyplatenia časti kúpnej ceny prostredníctvom úveru vo výške 540.000 eur, sám vzal žalobu v tejto časti späť. Uspokojeniu nároku žalobcu na zaplatenie kúpnej ceny ďalej nasvedčovala skutočnosť, že po podpise kúpnej zmluvy ešte dňa 7.2.2011 podpísal dodatok č. 1 ku kúpnej zmluve a dňa 25.2.2011 dodatok č. 2 ku kúpnej zmluve. O neexistencii pohľadávky na zaplatenie časti kúpnej ceny voči žalovaným, patriacej do bezpodielového spoluvlastníctva žalobcu a svedkyne U. D., bývalých manželov, keďže predmet kúpnej zmluvy patril do ich bezpodielového spoluvlastníctva, svedčila aj skutočnosť, že v konaní o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov, vedenom pred Okresným súdom Pezinok pod sp. zn. 6C/264/2013, žalobca (tam v procesnom postavení žalovaného) vo svojej vlastnej vzájomnej žalobe zo dňa 14.6.2017, označil masu bezpodielového spoluvlastníctva, pričom pohľadávku z predmetnej kúpnej zmluvy, ako spoločné majetkové právo manželov, vo vzájomnej žalobe vôbec neuviedol.

9. Súd prvej inštancie ďalej poukázal na to, že pokiaľ žalobca považoval právny úkon, kúpnu zmluvu zo dňa 7.2.2011 za absolútne neplatný právny úkon, v súvislosti s jeho žalobou zo dňa 19.7.2011 o určenie, že žalobca a U. D. sú výlučnými vlastníkami nehnuteľností vedených na LV č. XXXX a č. XXXX v kat. území D. (predmet kúpnej zmluvy), ktoré konanie bolo vedené na Okresnom súde Pezinok pod sp. zn. 10C/206/2011, z dôvodu jeho uvedenia do omylu žalovanými, ako kupujúcimi, ktorí už pri uzatvorení kúpnej zmluvy nemali mať úmysel kúpnu cenu zaplatiť, nárok na zaplatenie kúpnej ceny, alebo jej časti, by z absolútne neplatnej zmluvy nevznikol. Žalobca v danom konaní vzal žalobu späť a konanie bolo zastavené. Žalobca však v tomto konaní, kde sa domáhal zaplatenia kúpnej ceny, žiadnym relevantným spôsobom nevysvetlil, prečo v inom konaní už považuje kúpnu zmluvu za platnú, keďže sa z nej domáhal plnenia.

10. Ďalej súd prvej inštancie uviedol, že o neexistencii pohľadávky voči žalovaným svedčila aj skutočnosť, že ak by existovala, teda ak by boli žalovaní v omeškaní so zaplatením hoc aj len časti kúpnej ceny, žalobca mal možnosť od kúpnej zmluvy odstúpiť (§ 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka), pričom túto zákonnú možnosť nevyužil. Obranu žalovaných o splatení časti kúpnej ceny z kúpnej zmluvy, uzatvorenej v roku 2011, v období predchádzajúcom uzavretiu kúpnej zmluvy (v rokoch 2002, 2003 a 2009) súd pre posúdenie nároku, uplatňovanom v tomto konaní, v súlade s argumentáciou žalobcu, že išlo o plnenia z minulosti a za iných skutkových okolností, považoval za irelevantnú. Listinné dôkazy žalovaných v tomto smere skôr nasvedčovali tomu, že žalobca, vyvíjajúci v minulosti množstvo rôznych podnikateľských aktivít, účelovo prevádzal na svoje deti (žalovaných) svoje nehnuteľnosti (prípadne nehnuteľnosti patriace do bezpodielového spoluvlastníctva žalobcu a svedkyne U. D.) za účelom okamžitej dostupnosti disponibilných finančných prostriedkov v nezanedbateľnej výške, z úverov, ktoré si žalovaní brali na úhradu kúpnych cien žalobcovi za takto prevádzané nehnuteľnosti, prípadne z týchto úverov vykrývali dlhy žalobcu, viaznuce na prevádzaných nehnuteľnostiach.

11. Proti predmetnému rozsudku podal odvolanie žalobca a žiadal, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok tak, že žalovaným v 1. až 3. rade, každému jednotlivo, uloží povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 420.000 eur a povinnosť nahradiť mu spoločne a nerozdielne trovy konania. Podľa žalobcu boli naplnené odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b), písm. d), písm. f) a písm. h) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“). Odvolanie odôvodnil tým, že súd prvej inštancie neposkytol pre svoje závery dostačujúce dôvody a teda nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva, a to v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Súd prvej inštancie ďalej dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci a napadnuté rozhodnutie malo inú vadu konania, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

12. Ako hlavný argument odvolania označil žalobca zlyhanie súdu prvej inštancie v súvislosti so správnym uchopením procesu dokazovania. Súd prvej inštancie mal vzhľadom na skutkové a právne okolnosti sporu aplikovať tzv. negatívnu dôkaznú teóriu. Z pravidla, že každý preukazuje iba svoje vlastné

skutkové tvrdenia, existuje výnimka vychádzajúca zo skutočnosti, že od nikoho nemožno spravodlivo požadovať, aby preukazoval reálnu neexistenciu určitej skutočnosti - v tomto spore nezaplatenie kúpnej ceny. Preukazovanie tejto skutočnosti bolo objektívne nemožné. V tomto prípade teda malo v zmysle zaužívanej praxe nastať presunutie dôkazného bremena na protistranu. Ak sa tak nestalo, súd mal presvedčivo vysvetliť dôvody, ktoré ho k tomu viedli. V súvislosti s väčšinou predložených dôkazov žalovaných však súd prvej inštancie konštatoval, že sú pre konanie irelevantné. Súd prvej inštancie žiadnym relevantným spôsobom nevysvetlil, aké motívy ho viedli k tomu, že tak zásadnú vec, akou je povinnosť vydať zrozumiteľné a preskúmateľné rozhodnutie, odignoroval. Súd prvej inštancie vydal rozhodnutie, ktoré možno už len z tohto dôvodu považovať za nezákonné. Z použitých prostriedkov procesnej obrany žalovaných mohol vziať do úvahy len výsluch svedkyne U. D.. Tento výsluch však obsahoval viaceré nezrovnalosti, najmä tvrdenia o zaplatení sumy vo výške viac ako 957.000 eur žalobcovi v hotovosti (čo žalobca výslovne poprel), ako aj tvrdenia o zdroji týchto financií, ktoré mali pochádzať jednak z podnikateľskej činnosti žalovanej v 2. rade a z predaja nehnuteľnosti v D.. V súvislosti s údajnými ziskami z prevádzkovania penziónu nebolo preukázané, že žalovaná v 2. rade bola schopná v rozmedzí niekoľkých rokov vyprodukovať čistý zisk vo výške viac ako 791.000 eur (resp. viac ako 957.000 eur). Rovnako nepravdivá bola aj informácia súvisiaca s predajom nehnuteľnosti v D. (vo výške 5.000.000 Sk, t.j. približne 166.000 eur), keďže túto transakciu zahrnuli žalovaní do argumentácie v rámci dôkazov, ktoré súd prvej inštancie vyhodnotil v bode 49 rozsudku za irelevantné, a teda podľa samotných žalovaných nebola súčasťou vyplatenj hotovosti.

13. Podľa žalobcu súd prvej inštancie pochybil svojím tvrdením, že žalobca neunesol dôkazné bremeno. Z pohľadu žalobcu bol pritom spor po skutkovej stránke triviálny, keďže išlo o uzatvorenú kúpnu zmluvu, prevod vlastníckeho práva na kupujúcich a nezaplatenú kúpnu cenu zo strany žalovaných. Prvé dve zložky boli v spore preukázané, resp. neexistovala o nich pochybnosť, pričom tretiu zložku mali vyvrátiť alebo preukázať jej opak žalovaní. Z pohľadu využitia ich nástrojov procesnej obrany sa tak nestalo, čo súd prvej inštancie nevzal do úvahy. Súd prvej inštancie sa mal zaoberať aj otázkou neunesenia dôkazného bremena zo strany žalovaných. Preto sa javí argumentácia a odôvodnenie rozsudku ako nedostatočné. Žalobca namietal, že súd prvej inštancie v súvislosti so žalobou postupoval neprímerane reštriktívne (nedostatočné posudzovanie skutkových okolností, napr. výsluchu svedkyne U. D., nesprávne skutkové zistenia z vykonaných dôkazov, neposúdenie neunesenia dôkazného bremena zo strany žalovaných), ale aj v rámci tých skutkových okolností, ktoré posudzoval, prejavil výraznú nedôslednosť. V tejto súvislosti namietal aj nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku, keďže súd prvej inštancie sa zameral výhradne na posudzovanie relevancie procesných útokov žalobcu a posudzovaniu použitých nástrojov procesnej obrany zo strany žalovaných venoval minimálny priestor.

14. Ďalej žalobca poukázal na to, že rozhodnutie vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci, a to predovšetkým v súvislosti s právnym posúdením čl. II bodu 2.3 kúpnej zmluvy, ktorý obsahoval dohodu strán o splatnosti kúpnej ceny pri podpise zmluvy. Žalobca považoval záver súdu prvej inštancie o tom, že „žalobca deklaroval splnenie zmluvnej povinnosti žalovanými ako kupujúcimi“ v nadväznosti na čl. II bod 2.3 kúpnej zmluvy, za výsledok nesprávneho výkladu (predovšetkým jazykového) predmetného článku kúpnej zmluvy. Stanovený článok stanovil len dohodnutú metódu zaplatenia kúpnej ceny, avšak nebol dôkazom o jeho dodržaní. Uvedený právny názor by bol potenciálne udržateľný v prípade, ak by v kúpnej zmluve bolo explicitné ustanovenie o prevzatí kúpnej ceny pri podpise kúpnej zmluvy. Takéto ustanovenie sa však v zmluve nenachádzalo.

15. Zvyšnú časť odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie považoval žalobca za neopodstatnenú, a to najmä v súvislosti s argumentáciou viažucou sa k spochybňovaniu právnych úkonov vykonaných, resp. nevykonaných žalobcom nad rámec sporu. Argumenty súvisiace s konaním o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov (bod 46), konaním o neplatnosť kúpnej zmluvy (bod 46) a nevyužitím zákonnej možnosti odstúpenia od kúpnej zmluvy (bod 47) vnímal ako nenáležitú snahu o obmedzovanie jeho hmotnoprávnych a procesnoprávnych práv. V právnom štáte by nemal súd neodôvodnene postihovať občanov za ich voľbu spojenú so spôsobom uplatňovania ochrany svojich práv.

16. Žalovaní vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu žiadali, aby odvolací súd odvolanie žalobcu zamietol a žalovaným priznal plnú náhradu trov konania. Vyjadrenie odôvodnili tým, že žalobca potvrdil zaplatenie kúpnej ceny podpísaním kúpnej zmluvy dňa 7.2.2011, dodatku ku kúpnej zmluve č. 1 dňa 25.2.2011 a dodatku ku kúpnej zmluve č. 2 dňa 23.3.2011 (opravná doložka), čím v zmysle čl. II bodu 2.3 kúpnej

zmluvy žalobca svojimi vlastnými podpismi trikrát potvrdil v rôznych za sebou nasledujúcich termínoch v časovom rozpätí takmer dvoch mesiacov prevzatie kúpnej ceny. Podľa žalovaných by bolo logickým i právnym nezmyslom, aby žalobca podpisoval dodatky kúpnej zmluvy s takým časovým odstupom, ak by mu kúpna cena nebola vyplatená. Dňa 25.7.2011 podal žalobca na žalovaných žalobu o určenie vlastníckeho práva, v ktorej sa domáhal určenia kúpnej zmluvy ako neplatnej. Túto žalobu vzal dňa 29.10.2012 späť a konanie bolo zastavené. Týmto krokom opäť sám potvrdil platnosť kúpnej zmluvy a vyplatenie kúpnej ceny v zmysle čl. II bodu 2.3 kúpnej zmluvy. Preto boli podľa žalovaných tvrdenia žalobcu lživé a účelové s cieľom nezákonne sa obohatiť na úkor žalovaných.

17. Žalovaní ďalej poukázali na skutočnosť, že žalobca nevyužil zákonnú možnosť odstúpenia od podpísanej kúpnej zmluvy. Žalobca spochybňoval finančné vyporiadanie časti kúpnej ceny formou úverov, čo bolo podľa žalovaných komické s ohľadom na vyššie uvedené skutočnosti a s ohľadom na to, že kúpnu zmluvu podpísal a formuloval samotný žalobca. Financie na úver s cieľom kúpy predmetnej nehnuteľnosti zháňal už v časovom predstihu, ako to dokazoval aj v spise priložený dôkazný materiál. Tvrdenia žalobcu o tom, ako splácal úvery žalovaných boli nezmyslom, ktoré žalobca nedokázal podporiť listinnými dôkazmi. Taktiež spochybňovanie svedkyne U. D. bolo scestné. Počas viac ako 40 - ročného trvania manželstva nespochybňoval legitimitu svedkyne pri jeho početných právnych úkonoch a finančných transakciách. Za jediného nedôveryhodného bolo treba v konaní podľa žalovaných označiť žalobcu, ktorý najskôr podal žalobu na určenie vlastníckeho práva, ktorú o rok neskôr sám stiahol. Následne podal v roku 2012 aktuálnu žalobu o zaplatenie 1.800.000 eur, ktorú neskôr sčasti stiahol. Žalobca v tomto konaní opakovane klamal súd o svojich majetkových pomeroch a viac ako dva roky odmietal platiť súdne poplatky, ktoré zaplatil až po zastavení konania. Na pojednávaní v júli 2017 sa odmietol zúčastniť, zostal stáť na chodbe súdu, pričom sa na súd osobne dostavil a jeho právny zástupca klamal o jeho neprítomnosti. Žalovaní ďalej poukázali na to, že ak by žalobca nezískal celú kúpnu cenu za predaj nehnuteľnosti, nemal by z čoho zaplatiť svoje početné cesty, nákladný životný štýl, súdne poplatky a drahé advokátske kancelárie. Tiež poukázali na to, že žalobca podľa webovej prezentácie v súčasnosti pôsobí ako obchodný H. C. S.-B., preto sú jeho vyjadrenia o zlej sociálnej situácii len odpútaním pozornosti od merita veci.

18. Žalobca vo svojom vyjadrení k vyjadreniu žalovaných uviedol, že žalovaní nesprávne tvrdili, že podpisom zmluvy automaticky nastalo aj potvrdenie zaplatenia kúpnej ceny. V skutočnosti medzi týmito javmi neexistovala kauzálna ani právna súvislosť. O použitie ďalšieho argumentačného úskoku sa malo jednať aj v prípade argumentu, v ktorom žalovaní spájali potvrdenie platnosti kúpnej zmluvy so späťvzatím žaloby na určenie neplatnosti tejto zmluvy. Záver, ku ktorému žalovaní dospeli, bol zavádzajúci a mylný, keďže spájali dve nesúvisiace právne skutočnosti. V súvislosti s prvým argumentačným rámcom žalovaných, ktorým smerovali k popretiu existencie pohľadávky (tvrdením, že žalobca potvrdil zaplatenie kúpnej ceny), žalobca poukázal na existujúce uznesenie Krajského súdu v Trnave vo veci vedenej pod sp. zn. 11Co/486/2016, v ktorom bolo explicitne konštatované: „Súd prihliadol tiež na to, že účastníci konania nemajú vyporiadané BSM, pričom mal preukázané, že navrhovateľka (U. D.) má pohľadávku voči svojim deťom v súvislosti s kúpnu zmluvou, ktorou spoločne s bývalým manželom previedli na svoje deti nehnuteľnosť.“ Citovaná pasáž podľa žalobcu jednoznačne potvrdila, že existencia spornej pohľadávky bola Okresným súdom v Trnave (v inom konaní) preukázaná. Podľa žalobcu sa žalovaní žiadnym spôsobom nevysporiadali s konkrétnymi argumentmi, na ktoré poukázal v odvolaní, namiesto toho prezentovali tvrdenia, ktorými chceli odvieť pozornosť od podstaty veci, t.j. že výpoveď svedkyne U. D. obsahovala zjavné nezrovnalosti. Skutočnosť, že vzťah medzi žalobcom a svedkyňou bol výrazne citovo naštartený, čoho výsledkom bola neobjektívnosť výpovede svedkyne, žalobca navrhoval preukázať vykonaním dôkazu - reportáže televízie Markíza zo dňa XX.X.XXXX s názvom „T. X. X. E. X. T. Q. T. S.“. Tento dôkaz však súd prvej inštancie nevykonal, ani sa nevyjadril k dôvodom jeho nevykonania. Rovnako irelevantné a nepravdivé boli ďalšie tvrdenia žalovaných, podľa ktorých žalobca klamal o svojich majetkových pomeroch, odmietol sa zúčastniť súdneho pojednávania, nepodal trestné oznámenie a ani žalobu na ochranu osobnosti, resp. že je obchodným riaditeľom firmy S.-B. Q. S.. Ku svojej neprítomnosti na pojednávaní uviedol, že relevancia tohto tvrdenia bola nulová, keďže žalobca bol zastúpený na celé konanie, pričom jeho právny zástupca na pojednávaní prítomný bol. Nepravdou bolo aj tvrdenie žalovaných o tom, že žalobca nevyužil prostriedky ultima ratio. Žalobca podal voči konaniu svedkyne U. D. trestné oznámenie; tiež podal žalobu na ochranu osobnosti voči spoločnosti News and Media Holding, a.s. Zavádzajúcim bolo aj tvrdenie o tom, že žalobca je E. H. firmy S.-B.. Údaje z internetovej stránky danej spoločnosti neboli aktuálne a o tom, že v tejto spoločnosti nemá

žiadnu majetkovú účasť ani relevantnú právnu pozíciu, svedčí výpis z Obchodného registra. Záverom žalobca opätovne poprel prijatie kúpnej ceny v hotovosti.

19. Žalovaní v ďalších vyjadreniach k vyjadreniu žalobcu uviedli, že žalobca neuviedol žiadne právne relevantné a nové skutočnosti k tejto kauze. Žalobca nevidel žiadnu súvislosť medzi podpisom kúpnej zmluvy a potvrdením o zaplatení kúpnej ceny, hoci kúpna zmluva jasne a jednoznačne definovala zaplatenie kúpnej ceny, čo potvrdila aj svedkyňa. Z objektívneho hľadiska nebolo možné predstaviť si procesne silnejší dôkaz o zaplatení kúpnej ceny ako svedeckú výpoveď samotnej predávajúcej. Svedkyňa opísala aj celkové pomery v rodine, ktoré spolu s inými dôkazmi dotvorili obraz o správaní žalobcu ku svojim deťom - žalovaným, a ktoré mali vplyv na posudzovanie zmluvných vzťahov medzi stranami sporu a spôsob zaplatenia kúpnej ceny. Ak žalobca považoval výpoveď svedkyne za zmätočnú, mohol vyvinúť aktivitu spočívajúcu v snahe spochybníť jej výpoveď otázkami, prípadne navrhnutím ďalších dôkazov, čo však neurobil. Tvrdenia žalobcu o údajnom nezaplatení kúpnej ceny a akékoľvek iné jeho tvrdenia bolo možné vzhľadom na správanie žalovaného ku svojej rodine a voči súdu len ťažko považovať za dôveryhodné. Za príčiny rozvratu manželstva medzi žalobcom a svedkyňou U. D. Okresný súd v Pezinku v konaní vedenom pod sp. zn. 5C/318/2010 označil ľahostajnosť žalobcu k rodine a nezodpovedné hospodárenie. Žalobca teda nezatajoval majetok len pred svojou rodinou, ale dokonca aj pred súdom v predmetnom konaní, keď zavádzal súd ohľadom splnenia podmienok na oslobodenie od súdnych poplatkov.

20. Ďalej žalovaní trvali na tom, že zaplatenie kúpnej ceny potvrdil žalobca viacnásobným podpisom kúpnej zmluvy, späťvzatím žaloby o neplatnosť kúpnej zmluvy a nevyužitím ďalších právnych inštitútov, ktoré mal k dispozícii (odstúpenie od zmluvy, a pod.). Žalobca v priebehu súdneho konania a ani v odvolaní nedokázal vysvetliť, prečo uzatváral ďalšie dodatky k zmluve a podpisoval opravnú doložku, ak nemal zaplatenú kúpnu cenu. Nevysvetlil ani to, prečo neodstúpil od zmluvy, prečo sa domáhal neplatnosti kúpnej zmluvy, prečo žalobu zobral späť a prečo nezahrnul údajnú pohľadávku v podobe nezaplatenej kúpnej ceny do pasív bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Žalovaní tiež uviedli, že žalobca v priebehu tohto konania sám spôsobil časové prieťahy svojou neúčastou na pojednávaniach, zmenami právnych zástupcov, pričom sa viackrát snažil kontaktovať žalovaných s tým, aby s nimi uzatváral rôzne neštandardné mimosúdne dohody. Žalobca vo svojich podaniach spochybňoval svedectvo svedkyne, nepracoval však so žiadnym dôkazným materiálom, odvolával sa len na emócie. Na rozdiel od žalobcu predložili žalovaní súdu množstvo relevantných písomných dôkazov, ktoré boli v kauzálny súvislosti k právnemu konaniu žalobcu. Trestné oznámenie podal žalobca na svedkyňu účelovo až po tom, ako súd odmietol jeho žalobu, hoci svedkyňa sa svojimi názormi na žalobu a zaplatenie kúpnej ceny netajila už predtým. Žalovaní ďalej poukázali na nový dôkaz - SMS správu, ktorou žalobca kontaktoval žalovanú v 1. rade, v ktorej uviedol: „Milá U., ... finančne som Ťa zabezpečil nákupom akcií investičných fondov. Nemaj obavy z budúcnosti. Nič nepodpisuj. Otec.“ Na jednej strane teda žalobca deklaroval svoju nemajetnosť, na druhej strane sám kontaktoval žalovanú v 1. rade s tým, že podnikal rôzne bližšie nešpecifikované nákupy akcií a investoval do investičných fondov. Preto zostalo otázne, prečo žalobca žaloval žalovanú v tomto konaní o viac ako milión eur, ak jej súčasne ponúkal finančné zabezpečenie a informoval ju o svojich investičných aktivitách. Aj tento dôkaz potvrdil, že konanie žalobcu bolo tendenčné, a že jeho jediným úmyslom v konaní bolo zlepšenie vlastnej majetkovej bilancie, nie dosiahnutie spravodlivosti.

21. Odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 C.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, prejednal odvolanie žalobcu bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 C.s.p. a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné zrušiť a vrátiť vec na ďalšie konanie.

22. Žalobca v podanom odvolaní namietal rôzne pochybenia súdu prvej inštancie, ktoré mali zakladať danosť viacerých odvolacích dôvodov. Z týchto odvolacích dôvodov žalobca poukázal predovšetkým na nedostatky súvisiace s procesom dokazovania a na to nadväzujúce nedostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, čím mal súd prvej inštancie znemožniť žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva, a to v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

23. Pochybenie súdu spočívajúce v porušení práva na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ako aj v nesplnení požiadaviek kladených na proces dokazovania a na premietnutie jeho vykonania do odôvodnenia súdneho rozhodnutia môže predstavovať zásadné porušenie základného práva na

spravodlivý proces tak, ako ho deklaruje čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Nevyhnutnosť dôsledne dbať na dodržiavanie kvalitatívnych požiadaviek na odôvodnenie súdneho rozhodnutia tak, ako sú vymedzené v § 220 ods. 2 C.s.p. a formulované bohatou rozhodovacou činnosťou národných i medzinárodných súdnych orgánov, vychádza z konceptu právneho štátu, v ktorom dostatočné a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia je základnou podmienkou legitimity každého rozhodnutia súdu. Absencia racionálneho a presvedčivého odôvodnenia súdneho rozhodnutia môže totiž vzbudzovať dojem svojvôle súdu pri vedení konania či rozhodovaní sporu a spôsobovať celkovú nepreskúmateľnosť rozhodnutia. Dôkladným odôvodnením rozhodnutia totiž dáva súd stranám najavo, že ich argumenty boli v konaní pred súdom vypočuté, dáva stranám možnosť odvolať sa proti rozhodnutiu súdu a odvolaciemu súdu možnosť napadnuté rozhodnutie preskúmať čo do správnosti skutkových a právnych záverov konajúceho súdu. Náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia zabezpečuje tiež výchovné pôsobenie súdneho konania a prispieva k možnosti verejnej kontroly výkonu súdnictva.

24. S povinnosťou súdu dostatočne odôvodniť právne posúdenie prejednáwanej veci je nevyhnutne spojená aj povinnosť súdu dostatočne odôvodniť vykonaný proces dokazovania. Konkrétne je nevyhnutné, aby súd v zmysle § 220 ods. 2 C.s.p. popri skutkových a právnych záveroch, ku ktorým dospeje v rámci konania, stranám v rámci odôvodnenia dostatočne presvedčivo objasnil, ktoré skutočnosti považoval za preukázané, a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec na základe vykonaného dokazovania právne posúdil. Porušením práva na spravodlivý proces môže byť totiž aj situácia, keď v hodnotení skutkových zistení absentuje určitá časť skutočností, ktoré vyšli v konaní najavo, eventuálne alebo tým skôr, pokiaľ ich strana namietla, no napriek tomu ich všeobecný súd náležitým spôsobom v celom súhrne posudzovaných skutočností nezhodnotil bez toho, že by dodatočným spôsobom odôvodnil ich bezvýznamnosť či irelevantnosť (I. ÚS 33/2012).

25. Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo svetle vyššie uvedených požiadaviek na spravodlivý súdny proces, osobitne s dôrazom na skutočnosti namietané žalobcom v podanom odvolaní a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok nespĺňa kvalitatívne požiadavky kladené na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Zistené nedostatky sa týkajú najmä povinnosti súdu premietnuť závery vykonaného dokazovania do odôvodnenia súdneho rozhodnutia, ktoré malo nepochybným spôsobom objasniť zistený skutkový stav veci, ozrejmiť úvahy súdu pri hodnotení vykonaných dôkazov a pri následnom právnom posúdení okolností rozhodujúcich pre rozhodnutie vo veci samej.

26. Podstata námietok žalobcu ohľadom nedostatočne vykonaného a vyhodnoteného dokazovania bola postavená na konštatovaní, že súd prvej inštancie pri hodnotení splnenia povinnosti tvrdenia a dôkaznej povinnosti nepristupoval vo vzťahu ku stranám sporu rovnako striktne, keď si jednostranne osvojil tvrdenia žalovaných, ktoré nemali dostatočnú oporu v listinných dôkazoch, kým tvrdenia žalobcu boli súdom prvej inštancie vyhodnotené ako nedôveryhodné a nepreukázané, resp. dôkazné prostriedky svedčiace v prospech žalobcu boli bez dostatočného odôvodnenia vyhodnotené ako irelevantné.

27. Odvolací súd s ohľadom na vyššie uvádzané námietky žalobcu preskúmal odôvodnenie napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie a obsah súdneho spisu. V zápisnici z pojednávania zo dňa 21.9.2017, ako aj v odôvodnení napadnutého rozsudku, súd prvej inštancie konštatuje, že sa oboznámil s celým obsahom súdneho spisu a ďalej sa bližšie venoval analýze skutkových zistení vyplývajúcich z vybraných listinných dôkazov. Napriek tomu musí odvolací súd konštatovať, že v odôvodnení napadnutého rozsudku absentuje zhodnotenie viacerých listinných dôkazov, ktoré možno nepochybné označiť za kľúčové pre náležité zistenie skutkového stavu veci a správnu aplikáciu príslušných právnych noriem. Pri prijímaní záveru o oprávnenosti nároku uplatneného žalobou a hodnotení dôveryhodnosti skutkových tvrdení strán sporu súd prvej inštancie taktiež riadne neprihliadol na obsah pripojeného súdneho spisu Okresného súdu Pezinok sp. zn. 10C/206/2011, v rámci ktorého boli prezentované skutočnosti, ktoré mohli dotvoriť obraz o dohode strán sporu ohľadom dojednaného spôsobu zaplatenia kúpnej zmluvy a jej faktického splatenia. Táto skutočnosť sa následne premietla i v nemožnosti riadneho posúdenia správnosti a úplnosti skutkových záverov súdu prvej inštancie, ako to v odvolaní namietal žalobca.

28. V odôvodnení napadnutého rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že žalobca dôkazné bremeno, ktoré ho v konaní zaťažovalo, neuniesol, keďže na preukázanie svojich skutkových tvrdení neprodukoval

v konaní také dôkazy, ktorými by nad všetku pochybnosť, vzhľadom na okolnosti, ktoré podpisu kúpnej zmluvy predchádzali, a ktoré nasledovali, tieto tvrdenia preukázal, resp. vyvrátil popretie jeho skutkových tvrdení žalovanými. S týmto konštatovaním súdu prvej inštancie sa však nebolo možné v plnom rozsahu stotožniť, pretože otázka neunesenia dôkazného bremena nebola v konaní skúmaná rovnako striktno vo vzťahu k oboj stranám sporu.

29. Neunesením dôkazného bremena sa rozumie procesná zodpovednosť strany sporu za to, že za konania neboli preukázané jej tvrdenia, a že z toho dôvodu muselo byť rozhodnuté vo veci samej v jej neprospech. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu rozhodnúť vo veci samej i v takých prípadoch, keď určitá skutočnosť významná podľa hmotného práva pre rozhodnutie o veci, nebola alebo nemohla byť preukázaná a keď teda výsledky hodnotenia dôkazov neumožňujú súdu prijať záver ani o pravdivosti tvrdenia tejto skutočnosti, ani o tom, že by táto skutočnosť bola nepravdivá. Dôkazné bremeno ohľadom určitých skutočností leží na tej strane sporu, ktorá z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky; ide o tú stranu, ktorá existenciu týchto skutočností tiež tvrdí. Z uvedeného teda vyplýva, že dôkazné bremeno spočívajúce v povinnosti strany zákonným spôsobom preukázať pred súdom pravdivosť svojich tvrdení zaväzuje v konaní obe strany konania, ako žalobcu, tak aj žalovaného. Ak sa teda v prejednávanej veci žalobca ako predávajúci domáhal zaplataenia kúpnej ceny za prevádzanú nehnuteľnosť, bolo jeho povinnosťou označiť a predložiť dôkazy na preukázanie uzatvorenia kúpnej zmluvy, prípadne splnenie iných povinností, ktoré mu z predmetnej kúpnej zmluvy vyplývali. Na druhej strane to boli žalovaní ako kupujúci, ktorých po preukázaní uzatvorenia kúpnej zmluvy zaväzovala povinnosť preukázať zaplataenie kúpnej ceny. V predmetnom konaní totiž nebolo možné požadovať od žalobcu, aby preukázal negatívnu skutočnosť, v tomto prípade ním tvrdené nezaplataenie kúpnej ceny žalovanými.

30. Z tohto hľadiska je potrebné konštatovať, že žalobca v konaní pred súdom prvej inštancie preukázal uzatvorenie kúpnej zmluvy, na základe ktorej si uplatňoval nárok na zaplataenie kúpnej ceny vo výške 1.260.000 eur. Túto skutočnosť žalovaní v rámci konania žiadnym spôsobom nespochybovali, ako nespochybovali ani iné plnenie si povinností žalobcu ako predávajúceho, vyplývajúcich z predmetnej kúpnej zmluvy. V tejto časti procesnej argumentácie teda žalobca uniesol dôkazné bremeno, ktoré ho v konaní primárne zaťažovalo. Následne bolo v konaní potrebné venovať pozornosť otázke zaplataenia kúpnej ceny. Keďže od žalobcu nebolo spravodlivé požadovať, aby preukazoval nezaplataenie kúpnej ceny, v tejto časti posudzovania dôvodnosti uplatneného nároku došlo k preneseniu dôkazného bremena zo žalobcu na žalovaných, ktorí v konaní trvali na tom, že kúpna cena za prevádzanú nehnuteľnosť bola nimi v plnom rozsahu uhradená.

31. Strany sporu prezentovali odlišné skutkové tvrdenia ohľadom splnenia záväzku žalovaných zaplataiť kúpnu cenu nehnuteľnosti. Keďže v tejto otázke zaťažovalo dôkazné bremeno primárne žalovaných, bol súd prvej inštancie povinný hodnotiť predovšetkým spôsob, akým žalovaní preukazovali rozsah a metódu splnenia tejto povinnosti v konaní pred súdom. Žalovaní tvrdili, že kúpna cena nehnuteľnosti bola uhradená kombináciou pôžičiek poskytnutých žalobcovi zo strany žalovaných v čase pred uzatvorením kúpnej zmluvy, ktoré boli vo veľkej miere hraené z finančných prostriedkov nadobudnutých na základe zmlúv o úvere (celkom vo výške 842.148,31 eura) a poskytnutím hotovosti pri podpise zmluvy (vo výške 957.851,69 eura), ktorú predstavoval súhrn výnosov z podnikateľskej činnosti žalovanej v 2. rade a výnos vyplývajúci z predaja nehnuteľnosti v D.. Listinný dôkaz preukazujúci uzatvorenie deklarovaných zmlúv o pôžičke, či listinný dôkaz preukazujúci odovzdanie hotovosti pri podpise zmluvy však do súdneho spisu doložený nebol. Napriek tomu, že zo strany žalovaných nedošlo k jasnému preukázaniu týchto skutočností, súd prvej inštancie považoval kúpnu cenu za splatenú spôsobom, ako to v konaní uvádzali žalovaní. Toto svoje presvedčenie neodôvodňoval poukazom na unesenie dôkazného bremena zo strany žalovaných, ale odkazom na faktické konanie žalobcu, ktorý mal svojím podpisom na kúpnej zmluve a jej ďalších dodatkoch sám potvrdiť zaplataenie celej kúpnej ceny spôsobom uvedeným v čl. II bode 2.3 kúpnej zmluvy a výpoveďou svedkyne U. D., ktorá v konaní pred súdom prvej inštancie potvrdila zaplataenie celej kúpnej ceny za nehnuteľnosť pri podpise zmluvy. Za nedôveryhodné vyhodnotil súd prvej inštancie argumenty žalobcu o tom, že mu kúpna cena nebola zaplataená z dôvodu, že tento najskôr sám spochybňoval platnosť kúpnej zmluvy v konaní vedenom pred Okresným súdom Pezinok pod sp. zn. 10C/206/2011, ktoré bolo neskôr zastavené z dôvodu späťvzatia žaloby, pričom žalobca nevysvetlil, prečo v ďalšom konaní považoval zmluvu za platnú a domáhal sa z nej plnenia. Ďalej súd prvej inštancie poukázal na to, že neexistencii pohľadávky nasvedčovala aj skutočnosť, že ak by existovala, žalobca mal zákonnú možnosť odstúpiť od predmetnej kúpnej zmluvy, ktorú však nevyužil; žalobca tiež nezahrnul

pohľadávku z predmetnej zmluvy do masy bezpodielového spoluvlastníctva manželov, ktorá mala byť medzi bývalými manželmi vyporiadaná v rámci konania vedeného pred Okresným súdom Pezinok pod sp. zn. 6C/264/2013.

32. Pri prijímaní záverov ohľadom dôvodnosti žalobou uplatneného nároku bolo potrebné bližšie sa venovať otázke preukázania skutočného zaplatenia kúpnej ceny nehnuteľnosti, keďže strany sporu prezentovali dve podstatne rozličné verzie, pravdivosť ktorých mala byť skúmaná ich komparáciou a dôslednejším prístupom pri hodnotení obsahu relevantných listinných dôkazov. Z predložených listinných dôkazov skutočne vyplývalo, že žalovaní postupne poskytli žalobcovi finančné prostriedky v nezanedbateľnej výške, sporná však medzi stranami sporu zostala otázka právneho titulu poskytnutia týchto finančných prostriedkov, keďže žalobca trval na tom, že tieto neboli poskytnuté ako pôžička, ale ako protiplnenie vyplývajúce z iných zmluvných vzťahov medzi ním a žalovanými. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku neuviedol jednoznačné odpovede na to, ako právne vyhodnotil uvedenú spornosť v skutkových tvrdeniach strán sporu v prospech žalovaných, resp. neuviedol dôvody, pre ktoré nepovažoval rozpor v týchto tvrdeniach za relevantný do takej miery, aby im venoval náležitú pozornosť v odôvodnení rozsudku. Súd prvej inštancie zhrnul argumentáciu žalobcu v odôvodnení napadnutého rozsudku odkazom na jeho námietku, v zmysle ktorej jednotlivé finančné transakcie časovo predchádzali uzatvoreniu kúpnej zmluvy, námietku ohľadom neexistencie zmluvy, ktorá by tvorila prepojenie deklarovaných finančných transakcií a následnej kúpnej zmluvy, ako aj na to, že takýto spôsob splatenia kúpnej ceny nebol vyjadrený ani v kúpnej zmluve zo dňa 7.2.2011. K tejto argumentácii súd prvej inštancie dodal, že žalobca tiež opísal, aký bol účel časovo starších prevodov finančných prostriedkov, no bližšiemu hodnoteniu pravdivosti tvrdení žalobcu ohľadom účelu týchto prevodov sa v konaní nevenoval.

33. Súd prvej inštancie zvolil takýto postup napriek tomu, že sám v odôvodnení napadnutého rozsudku (v bode 49) skonštatoval, že „listinné dôkazy žalovaných nasvedčujú tomu, že žalobca, vyvíjajúci v minulosti množstvo rôznych podnikateľských aktivít, účelovo prevádzal na svoje deti (žalovaných) svoje nehnuteľnosti za účelom okamžitej dostupnosti disponibilných finančných prostriedkov v nezanedbateľnej výške, z úverov, ktoré si žalovaní brali na úhradu kúpnych cien žalobcovi za takto prevádzané nehnuteľnosti, prípadne z týchto úverov vykrývali dlhy žalobcu, viaznuce na predávaných nehnuteľnostiach.“ Toto konštatovanie súdu prvej inštancie bolo možné vyhodnotiť, vzhľadom na predložené listinné dôkazy a vyjadrenia strán sporu, za pravdivé. Preto bolo v konaní potrebné venovať primeranú pozornosť tvrdeniu žalobcu, podľa ktorého boli medzi ním a svedkyňou U. D. ako predávajúcimi a žalovanými ako kupujúcimi uzatvorené viaceré kúpne zmluvy na ďalšie špecifikované nehnuteľnosti, na ktoré boli tiež zriadené záložné práva. Existenciu viacerých obojstranne zaväzujúcich zmlúv preukazovala napríklad kúpna zmluva medzi žalobcom a žalovanými na predmet kúpy - nehnuteľnosť v P. za kúpnu cenu 2.500.000 Sk (č.l. 833 a nasl.); zmluva o zriadení záložného práva zo dňa 3.9.2002, ktorou bolo zriadené záložné právo na totožnú nehnuteľnosť v P. v súvislosti so zmluvou o hypotekárnom úvere č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej bol žalovanej v 2. rade poskytnutý úver vo výške 2.500.000 Sk (č.l. 836 a nasl.); zmluva o zriadení záložného práva zo dňa 23.4.2009, ktorou bolo zriadené záložné právo na totožnú nehnuteľnosť v Medzeve v súvislosti so zmluvou o hypotekárnom úvere č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej bol žalovanej v 2. rade poskytnutý úver vo výške 22.000 eur (č.l. 840 a nasl.); kúpna zmluva medzi žalobcom a žalovanými na predmet kúpy - nehnuteľnosť v D. za kúpnu cenu 5.000.000 Sk (č.l. 847 a nasl.), a pod. Súd prvej inštancie sa však nedostatočne vysporiadal s obsahom predmetných listín, keď vôbec neprihliadol na skutočnosť, že existencia zmluvných vzťahov založených uvedenými listinami prakticky vylučovala možnosť, že žalobcovi poskytované finančné prostriedky mali povahu pôžičiek, ktoré by neskôr mohli slúžiť na splatenie kúpnej ceny nehnuteľnosti na základe kúpnej zmluvy zo dňa 7.2.2011.

34. V súvislosti s vyššie uvedenými listinami sa súd prvej inštancie obmedzil na konštatovanie, že tieto boli pre posúdenie nároku žalobcu uplatňovaného v tomto konaní irelevantné, keďže časovo predchádzali uzatvoreniu kúpnej zmluvy zo dňa 7.2.2011, išlo o plnenie v minulosti a za iných skutkových okolností. V tejto veci odvolací súd tiež zastáva názor, že uvedené listiny nesúviseli s pohľadávkou žalobcu uplatnenou v tomto konaní. Na tomto mieste je však potrebné podoznieť, že tak, ako nesúvisela pohľadávka uplatňovaná v tomto konaní s vyššie uvedenými listinnými dôkazmi, tak nebolo možné dávať túto pohľadávku do súvislosti s finančnými transakciami, na ktoré sa žalovaní v konaní odvolávali (označujúc ich pôžičkami), a to do takej miery, v akej boli tieto finančné operácie realizované za účelom splnenia záväzkov vyplývajúcich z vyššie špecifikovaných listín.

35. V konaní teda nebolo sporné, že žalobcovi boli zo strany žalovaných poskytnuté finančné prostriedky vo výške 842.148,31 eura. Sporným medzi stranami sporu však zostal právny titul poskytnutia týchto finančných prostriedkov (s výnimkou sumy vo výške 540.000 eur, vo vzťahu ku ktorej došlo ku späťvzatiu žaloby a sumy vo výške 1.000.000 Sk, pri ktorej žalovaní preukázali jej prevod príkazom na úhradu na bankový účet Ing. Q. F. a zmluvou o budúcej zmluve o prevode obchodného podielu spoločníka v prospech žalobcu za účelom kúpy pálenice a žalobca nepreukázal, že by tieto finančné prostriedky predtým previedol na účet žalovanej v 1. rade tak, ako v súvislosti s touto sumou uvádzal v konaní); uvedenú spornosť súd prvej inštancie v konaní neodstránil, hoci išlo o okolnosť rozhodujúcu pre ustálenie skutkového stavu veci.

36. Pokiaľ ide o druhú časť kúpnej ceny vo výške 957.851,69 eura, ktorá mala byť uhradená v hotovosti pri podpise zmluvy, odvolací súd považuje závery súdu prvej inštancie za predčasné, keďže žalovaní ani v tejto časti procesnej obrany v plnom rozsahu neunesli dôkazné bremeno pri preukazovaní tvrdených skutočností. Výpoveď svedkyne U. D., ktorá síce potvrdila argumentáciu žalovaných, podľa ktorej došlo k úhrade zvyšnej časti kúpnej ceny v hotovosti pri podpise zmluvy, nemala oporu v iných dôkazoch, ktoré by boli produkované v rámci konania pred súdom prvej inštancie. Súd prvej inštancie považoval za rozhodujúcu okolnosť svedčiacu v prospech argumentácie žalovaných aj podpis kúpnej zmluvy a príslušných dodatkov zo strany žalobcu, keďže zmluva obsahovala ustanovenie, v zmysle ktorého „Kúpnu cenu uhradia kupujúci k rukám predávajúcich pri podpise tejto zmluvy“ (čl. II bod 2.3 kúpnej zmluvy). Avšak len zo znenia tohto ustanovenia, podpisu zmluvy a príslušných dodatkov k nej nebolo možné, s ohľadom na ostatné okolnosti sporu, prijať jednoznačný záver o tom, že k zaplateniu kúpnej ceny naozaj došlo, keďže konštrukcia predmetného ustanovenia nehovorí o zaplatení kúpnej ceny ako o minulom, už uskutočnenom a zavŕšenom jave. Odvolací súd v súvislosti s takýmto výkladom predmetného ustanovenia v žiadnom prípade nesmeruje k vyzdvihovaniu prísne formálneho jazykového výkladu ustanovení kúpnej zmluvy pri hodnotení prejavu vôle zmluvných strán, poukazuje však na to, že v konaní pred súdom prvej inštancie boli produkované dôkazy, ktoré faktické splnenie uvedenej povinnosti spochybnili, a preto nebolo možné uspokojiť sa len s poukazom na znenie ustanovenia zmluvy ako dôkazu jej plnohodnotného splnenia.

37. Prevzatie tejto časti kúpnej ceny bolo spochybnené zo strany žalobcu a splnenie tejto zmluvnej povinnosti nebolo preukázané žiadnym iným dôkazom (s výnimkou výpovede svedkyne U. D.), ktorý by žalobcove námietky bez akýchkoľvek pochybností vyvrátil. V tejto súvislosti aj žalobca v odvolaní poukázal na presun dôkazného bremena zo žalobcu na žalovaného, pokiaľ v konaní nie je spravodlivé od strany sporu požadovať preukázanie negatívnej skutočnosti, pričom túto zásadu je možné s ohľadom na povahu tvrdení strán sporu aplikovať aj v prejednávanej veci. Okrem svedeckej výpovede teda nebol súdu prvej inštancie predložený žiaden listinný dôkaz, ktorý by preukazoval odovzdanie a prevzatie časti kúpnej ceny, ktorá mala byť vyplatená v hotovosti pri podpise kúpnej zmluvy. S ohľadom na blízke rodinné vzťahy strán sporu nemožno z dôvodu absencie listinného dôkazu priamo preukazujúceho presun finančných prostriedkov z dispozičnej sféry žalovaných na žalobcu v deň uzatvorenia zmluvy, prijať záver o tom, že táto časť kúpnej ceny uhradená nebola. Odvolací súd však zastáva názor, že pokiaľ ide o finančné prostriedky v takej výške, ako tomu bolo v prejednávanej veci (t.j. vo výške 957.851,69 eura), a keďže nejde o finančnú čiastku, ktorou sa v hotovosti bežne disponuje v obchodnom či súkromnom styku, žalovaní mohli predložiť aspoň nepriame dôkazy nasvedčujúce tomu, že boli reálne spôsobilí takouto finančnou čiastkou disponovať (napr. potvrdením o vykonaných finančných transakciách, o výnosoch z podnikateľskej činnosti žalovaných, výpisom z účtu alebo iným obdobným spôsobom). Prítomnosť dôkazu preukazujúceho majetkové pomery žalovaných v čase uzatvorenia predmetnej zmluvy, umožňujúcich vykonanie hotovostnej finančnej operácie v takom rozsahu, ako tomu malo byť v prejednávanej veci, by významne prispela k dôveryhodnosti tohto tvrdenia žalovaných. Takýto dôkaz však dosiaľ v konaní predložený nebol, a preto bol tento záver súdu prvej inštancie vyhodnotený ako predčasný.

38. Pozornosť bolo potrebné venovať tiež pripojenému súdnemu spisu Okresného súdu Pezinok sp. zn. 10C/206/2014, v rámci ktorého sa žalobca domáhal určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, ktorá bola predmetom kúpnej zmluvy zo dňa 7.2.2011. Podľa súdu prvej inštancie skutočnosť, že dané konanie skončilo zastavením z dôvodu späťvzatiu žaloby, svedčila v neprospech žalobcu, ktorý sa javil vo svojich tvrdeniach nedôveryhodný, keď v jednom súdnom konaní považoval zmluvu za neplatnú, kým v inom konaní požadoval plnenie z tej istej zmluvy, a to bez toho, aby vysvetlil dôvody tohto svojho

konania. Súd prvej inštancie teda deklaroval a prihladal na istú formu kolízie v argumentácii žalobcu, ktorý v jednom konaní namietal neplatnosť kúpnej zmluvy, pričom v inom konaní sa domáhal plnenia z predmetnej zmluvy. Ak však zo strany súdu prvej inštancie došlo ku komparácii argumentácie žalobcu v týchto dvoch konaniach, potom pre zachovanie rovnakého prístupu súdu vo vzťahu k oboj stranám sporu bolo potrebné, aby obdobnej komparácii podliehalo i hodnotenie procesnej obrany žalovaných.

39. Vyššie uvedené platí obzvlášť v prípade, ak v tomto konaní žalovaní trvali na tom, že časť kúpnej ceny nehnuteľnosti vo výške 957.851,69 eura bola uhradená v hotovosti pri podpise kúpnej zmluvy, pričom vo svojom vyjadrení zo dňa 12.10.2012, adresovanom Okresnému súdu Pezinok v konaní vedenom pod sp. zn. 10C/206/2011 uviedli, že „všetky zmluvné strany boli uzrozumené s tým, že napriek takémuto prejavu vôle v kúpnej zmluve (pozn. v čl. II bode 2.3 kúpnej zmluvy) má dôjsť k úhrade kúpnej ceny neskôr, preto je zrejmé, že vo veci zmluvného dojednaní o splatnosti kúpnej ceny znenie jej článku nepredstavovalo skutočnú vôľu zmluvných strán... Je teda zrejmé, že dňa 7.2.2011 došlo k uzavretiu kúpnej zmluvy, pričom žalobca sám potvrdzuje, že dojednanie o splatnosti kúpnej ceny v jej článku II bode 2.3 nebolo nielenže dodržané a žalobcom ani požadované, ale dokonca, že žalobca vedel o nedostatku voľných zdrojov žalovaných, potrebných k okamžitému vyplateniu kúpnej ceny pri samotnom podpise kúpnej zmluvy a o potrebe získania úveru na ich strane za účelom prefinancovania kúpnej ceny...“ (č.l. 276 pripojeného spisu Okresného súdu Pezinok sp. zn. 10C/206/2014). Z uvedeného teda vyplýva, že protichodné tvrdenia sa netýkali len argumentácie žalobcu, ale obdobne tomu bolo aj v prípade argumentácie žalovaných, pričom táto skutočnosť nebola súdom prvej inštancie v konaní zohľadnená.

40. Okrem toho je vo vzťahu ku konaniu vedenému pred Okresným súdom Pezinok pod sp. zn. 10C/206/2014 potrebné podotknúť, že skutočnosť, že žalobca v danom konaní spochybnil platnosť kúpnej zmluvy zo dňa 7.2.2011, sama osebe nemohla mať žiaden vplyv na trvanie povinností zmluvných strán vyplývajúcich z danej zmluvy, vrátane záväzku zaplatiť kúpnu cenu prevádzanej nehnuteľnosti. Odvolací súd sa ďalej nestotožnil s názorom súdu prvej inštancie, ktorý tvrdil, že vedenie tohto konania bez toho, aby žalobca objasnil dôvody, pre ktoré sa v inom konaní domáhal určenia neplatnosti kúpnej zmluvy, malo svedčiť v prospech argumentácie žalovaných ohľadom neexistencie nároku žalobcu. Hoci žalobca uplatňoval v týchto konaniach odlišné nároky, jeho procesná argumentácia bola v zásade v oboch prípadoch postavená na tvrdení, že mu zo strany žalovaných nebola zaplatená kúpna cena nehnuteľnosti. Preto je odvolací súd toho názoru, že predmetné konanie nemohlo byť vyhodnotené ako jeden z podstatných argumentov pre ustálenie záveru o neexistencii pohľadávky žalovaných voči žalobcovi.

41. Nepodstatným pre rozhodnutie vo veci samej považuje odvolací súd aj argument súdu prvej inštancie, podľa ktorého neexistencii pohľadávky žalovaných voči žalobcovi svedčila aj skutočnosť, že ak by existovala, teda ak by boli žalovaní v omeškaní so zaplatením hoc aj len časti kúpnej ceny, žalobca mal možnosť od kúpnej zmluvy odstúpiť v zmysle § 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktorú však nevyužil. Na podklade skutočnosti, že žalobca neodstúpil od kúpnej zmluvy však v žiadnom prípade nemožno automaticky dospieť k záveru, že žalovaní neboli s plnením peňažného dlhu v omeškaní. Právny poriadok Slovenskej republiky garantuje rôzne prostriedky ochrany subjektívnych práv, pričom pokiaľ nie je zákonom ustanovené inak, voľba konkrétneho zákonného prostriedku na ochranu subjektívneho práva je ponechaná na slobodné rozhodnutie účastníka zmluvného vzťahu dotknutého porušením zmluvných záväzkov druhou zmluvnou stranou. Skutočnosť, že žalobca od kúpnej zmluvy neodstúpil, ale domáhal sa splnenia zmluvných záväzkov žalovaných iným spôsobom, konkrétne výzvou na zaplatenie kúpnej ceny a neskôr žalobou na plnenie v zmysle § 137 písm. a) C.s.p., nemožno vykladať na ťarchu žalobcu, ktorý týmto svojím postupom neporušil žiadnu povinnosť, iba vykonával svoje zákonom priznané práva.

42. Záverom odvolací súd uvádza, že jeho zámerom v tomto konaní nebolo spochybňovať pravdivosť tvrdení žalovaných, ako ani skutočnosť, že žalobcovi boli z ich strany vyplácané finančné prostriedky v nezanedbateľnej výške, keďže túto skutočnosť považoval za preukázanú. Avšak pre prijatie záverov tak, ako ich konštatoval súd prvej inštancie bolo potrebné riadne sa vysporiadať so všetkými predloženými dôkazmi a na ich podklade dôkladne vyhodnotiť, do akej miery sa stranám sporu podarilo uniesť dôkazné bremeno vo vzťahu ku skutočnostiam, od ktorých v konaní odvodzovali pre seba priaznivé právne dôsledky. Z aktuálneho obsahu súdneho spisu totiž nebolo možné prijať nepochybný záver o neopodstatnenosti pohľadávky žalobcu v plnom rozsahu tak, ako to konštatoval súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku.

43. Prihliadajúc na všetky vyššie uvedené skutočnosti dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie, ako tomu nasvedčuje odôvodnenie napadnutého rozsudku, nevyhodnotil všetky pred ním vykonané dôkazy, keďže niektoré z nich, hoci boli podstatné, v odôvodnení rozhodnutia nespomenul, resp. na ne v rámci množiny viacerých spoločne označených listín poukázal, avšak bez toho, aby venoval bližšiu pozornosť skutočnostiam z nich vyplývajúcim. V sporovom konaní však nie je prípustné, aby súd, viazaný skutkovým stavom veci, vykonal neopodstatnený výber dôkazov smerujúci k jednostranným záverom a ostatné dôkazy nezhodnotil bez toho, aby presvedčivým spôsobom odôvodnil ich bezvýznamnosť či irelevantnosť. Pokiaľ teda súd prvej inštancie v prejednávanej veci neprikladal dôležitosť dôkazom, ktoré mohli nasvedčovať pravdivosti argumentácie žalobcu ohľadom skutkového priebehu deja - spôsobu a rozsahu úhrady kúpnej ceny nehnuteľnosti, bol povinný toto svoje vnútorné presvedčenie zdôvodniť jasnými a nepochybnými argumentmi tak, aby rozhodnutie nejavilo znaky svojvôle, a aby bolo možné preskúmať správnosť skutkových záverov a na ne nadväzujúceho právneho posúdenia sporu. Spôsob, akým sa súd prvej inštancie vysporiadal so všetkými spornými okolnosťami a vykonanými dôkazmi v rámci konania však nebol dostatočne premietnutý do odôvodnenia súdneho rozhodnutia tak, ako to vyžaduje § 220 ods. 2 C.s.p., v dôsledku čoho zaťažil konanie vadou spočívajúcou v nepreskúmateľnosti súdneho rozhodnutia.

44. Okrem porušenia práva na spravodlivý proces v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu namietal žalobca v podanom odvolaní aj to, že konanie pred súdom prvej inštancie malo inú vadu, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, ďalej nesprávne skutkové zistenia súdu prvej inštancie a nesprávne právne posúdenie veci. K týmto tvrdeniam žalobcu odvolací súd uvádza, že v prejednávanej veci možno vzhľadnú určitú formu korelácie medzi vyššie analyzovanými nedostatkami v postupe súdu prvej inštancie (v rámci aplikácie zásady voľného hodnotenia dôkazov a premietnutia procesu vykonaného dokazovania do odôvodnenia súdneho rozhodnutia, ktoré malo za následok nepreskúmateľnosť súdneho rozhodnutia) a nemožnosťou náležite posúdiť správnosť skutkových záverov súdu prvej inštancie a správnosť aplikácie právnych noriem na takto zistený skutkový stav. Konkrétne dôvody, ktorými žalobca odôvodňoval prítomnosť ďalších odvolacích dôvodov, nebolo podľa odvolacieho súdu potrebné rozoberať osobitne v súvislosti s ďalšími odvolacími námietkami žalobcu, keďže tieto dôvody splyvali s odôvodnením odvolania pre nepreskúmateľnosť súdneho rozhodnutia, a preto sa na ne v rozsahu, v akom boli podstatné, prihliadalo v predchádzajúcej časti odôvodnenia bez toho, aby sa zachádzalo do nepodstatných detailov uvádzaných stranami sporu.

45. Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie nezodpovedá požiadavkám kladeným na riadne odôvodnenie rozhodnutia, ktoré by dalo jasné a zrozumiteľné odpovede na relevantné právne a skutkovo súvisiace otázky vo vzťahu k uplatnenému nároku žalobcu. Súd prvej inštancie týmto znemožnil stranám, aby uskutočňovali im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a keďže uvedený nedostatok nemožno napraviť ani v konaní pred odvolacím súdom, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 389 ods. 1 písm. b) a písm. c) C.s.p. zrušil a podľa § 391 ods. 1 C.s.p. vrátil vec na ďalšie konanie.

46. V ďalšom konaní bude súd prvej inštancie povinný riadiť sa vyššie uvedeným právnym názorom odvolacieho súdu, ktorým je v zmysle § 391 ods. 2 C.s.p. viazaný. Vec opätovne prejedná, na základe vykonaných dôkazov ustáli skutkový stav potrebný pre svoje rozhodnutie a po opätovnom rozhodnutí sporu svoje závery o skutkových zisteniach a právnom posúdení veci odôvodní spôsobom zodpovedajúcim § 220 ods. 2 C.s.p. tak, aby v ňom bolo presne a zrozumiteľne uvedené, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd prvej inštancie je povinný navzájom si odporujúce dôkazy presvedčivo vyhodnotiť a ďalej zdôvodniť, prečo niektoré z nich považoval za nedôveryhodné a prečo niektoré odmietol vziať pri formulovaní právnych záverov do úvahy tak, aby bola naplnená požiadavka nadväznosti medzi skutkovými zisteniami súdu získanými v procese dokazovania, úvahami súdu v procese hodnotenia dôkazov a jeho právnymi závermi. Skutkové a právne závery odôvodní súd prvej inštancie zrozumiteľným a presvedčivým spôsobom tak, aby bolo v plnej miere naplnené právo strán sporu na spravodlivé súdne konanie.

47. V novom rozhodnutí súd prvej inštancie rozhodne o náhrade trov konania (§ 396 ods. 3 C.s.p.).

48. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).